

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 12

Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Ἡ ἀνυπολόγιστος συμφορὰ, ἡ ὁποία μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐπληξε τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ ἀπετέλεσε καὶ διὰ τὰς ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὰ κράτη καὶ διὰ τοὺς λαοὺς τοῦ ἐγερτήριον σάλπισμα πρὸς ἀφύπνῃσιν εἰς νέαν ζωὴν, τὴν ζωὴν τῆς ἐν συμπνοίᾳ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν παγίωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε, εἰ δυνατόν, νὰ ματαιωθῇ ὀριστικῶς, ἢ ἐπὶ ὡς μακρότατον τοῦλάχιστον χρόνον, πᾶσα πολεμικὴ σύγκρουσις μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. Ἡ καθολικὴ αὐτὴ ἔφεσις, ἐκπορευθεῖσα ἐκ βαθείας συνειδήσεως τοῦ συντελεσθέντος μεγάλου κακοῦ, ὑπῆρξε κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις τόσοσιν ἰσχυρά, ὥστε νὰ ἀρχίσῃ μίᾳ ἀδιάλειπτος σειρά μέτρων καὶ τρόπων καὶ μεθόδων ἐπιτεύξεως τοῦ ποθομένου, τέως κυριολεκτικῶς ἀνηκούστων, μὲ τάσιν ἐξακολουθήσεως μέχρι τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, τὰ μεταξὺ διαφερομένων κρατῶν ἀλλεπάλληλα σύμφωνα, αἱ περὶ ἀφοπλισμοῦ ἐπανειλημμένα Συνδιασκέψεις, αἱ ἀποκηρύξεις τοῦ πολέμου, οἱ παγκόσμιοι διεθνεῖς Χριστιανικοὶ Σύνδεσμοι, τὰ παγκόσμια συνέδρια ἀντιπροσώπων διαφορωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἡ ἐπιδιώξις ἀμοιβαίων γνωριμιῶν καὶ συνεννοήσεων μεταξὺ θεολόγων τῶν μάλλον ἀσυμβιβάστων ἐπιστημονικῶν καὶ θρησκευτικῶν κατευθύνσεων, ἡ δημιουργία σχέσεων μεταξὺ τοῦ παιδικοῦ κόσμου διαφόρων ἐθνῶν, ἡ ἐκδοσις περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων προαχόντων τὴν ἰδέαν τῆς εἰρηνικῆς συμδιώσεως τῶν λαῶν, καὶ εἴ τι παρόμοιον, ἀποτελοῦσι τεκμήρια τρανὰ τῆς διηκούσης δι' ἑλῆς τῆς ἀνθρωπότητος σήμερον συνισταμένης πρὸς ἄρσιν πάσης ἀφορμῆς οἰασθήποτε συγκρούσεως μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ἐμπεδώσεως ὡς οἷόν τε παγιωτέρας εἰρήνης.

Τῆς τερραστίας ταύτης κινήσεως ἀπέσχε, καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον προδίδοντα ἐπιδεικτικὴν καὶ δύσθυμον ἀποδοκιμασίαν, ἡ πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία τῆς Ρώμης οὐ μόνον ἐπιτιμήσασα τοὺς ἐκ τῶν κληρικῶν αὐτῆς εἴτε συμπαθήσαντας πρὸς τὴν παγκόσμιον ταύτην κίνησιν, εἴτε καὶ μετασχόντας αὐτῆς ἔστω καὶ ἐπὶ τὴν ιδιότητα ἀπλῶν θεατῶν καὶ ἀκροατῶν κατὰ τὰ διεθνή ἐκκλησιαστικὰ συνέδρια, ἀλλὰ καὶ ἐπικρίνασα δι' εἰδικῆς παπικῆς ἐγκυκλίου τὴν κίνησιν ταύτην, καθορίσασα ἀπεριφράστως τὰς ἀντιλήψεις τῆς περὶ αὐτῆς καὶ ἐξαγγείλασα δι' ἄλλης ἐγκυκλίου ὀρι-

σμένα ἀντίμετρα, δι' ὧν, κατὰ τὴν ἀντίληψίν τῆς, θὰ πρέπη νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐπίτευξις τῆς τόσοσιν παμποθήτου ἀνθρωπίνης θρησκευτικῆς, ἰδεολογικῆς καὶ ψυχικῆς ἐνότητος.

Βεβαίως ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ τοιαύτη ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ἀντιμετώπισις τῆς σημερινῆς πραγματικότητος φαίνεται ξενίζουσα τοὺς ὀπωσθήποτε ἐστερημένους τῶν στοιχείων ἐκείνων, δι' ὧν εὐοδοῦται ἡ ψυχολογία τῶν ἐν τῷ Βατικανῷ. Ἄλλ' οἱ γνωρίζοντες τὴν ἱστορίαν τὴν ρωμαϊκὴν, καθ' ἑλῆου τε καὶ ὡς ἱστορίαν τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ οἱ ἐκνωμένοι εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ «ρωμαίου» οὐδαμῶς ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν στάσιν ταύτην τοῦ Βατικανοῦ. Εἰς τὴν ὁρθὴν ταύτης ὑπὸ πάντων διάγνωσιν ἤλθε νὰ συντελέσῃ ἡ γνωστὴ λύσις τοῦ αὐτως ἐπικληθέντος «ρωμαϊκοῦ ζητήματος», ἐξ οὗ διασαφίζεται πλήρως ἡ βατικανὴ ἀποκλειστικότης.

Βάσις τῆς πολιτικῆς τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας εἶνε τὸ γνήσιον ρωμαϊκὸν δόγμα τῆς ἀπολύτου μοναρχίας. Ἡ τάσις τοῦ ἐπὶ πάντων αὐθαιρέτως ἄρχειν καὶ διὰ παμμοναρχίας συνέχειν τοὺς πάντας ἐν αὐστηρᾷ πειθαρχίᾳ πρὸς τὴν μοναδικὴν τοῦ ἄρχοντος βούλησιν διήκει δι' ἑλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ὀλονὲν μάλιστα ἐνισχυομένη καὶ κατοχυρουμένη ποικιλαχῶς μέχρι καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως ἔστω καὶ σκιώδους ἰδίου γηγένου κράτους. Ἐν τοῖς τῆς θρησκείας ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀξιοῖ ὅτι κατέχει τὴν ἀλήθειαν τὴν ἀπόλυτον κατὰ τε τὸ σύνολον καὶ κατὰ πάντα τὰ μέρη, καὶ ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ποιμαντορικῆς δικεικῆσεως ἀπὸ μιᾶς ἐκπορεύεται βουλήσεως πᾶσα κίνησις καὶ πᾶς ρυθμὸς καὶ γνώμων καὶ κανὼν. Ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης δὲν συνεννοεῖται, δὲν συζητεῖ, δὲν ἀκούει, ἀλλὰ μόνον λέγει, ἐξαγγέλλει, ὑπαγορεύει καὶ ἀξιοῖ. Ἐν τῷ ἔργῳ τῆς διὰ τῆς εἰρηνεύσεως ἐπιτεύξεως τῆς ἐνότητος δὲν συνδιασκέπτεται, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ δογματικῶς καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν ὡς τὸ ἐνωτικὸν κέντρον, ἀφ' οὗ τελεσιουργεῖται ἡ ἐκπόρευσις τῆς συμπνοίας. Πάντων ἐν τῇ πλάνῃ διατελούντων, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ἀλάθητος, καὶ τὰς πρὸς τὸν ἀλάθητον τοῦτον ὡς πρὸς τὸ μοναδικὸν κέντρον ἀγούσας ὁδοὺς ὀφείλουσι νὰ ἀκολουθήσωσι πάντες.

Δὲν δύναται λοιπόν, ἢ μᾶλλον, δὲν πρέπει ἡ ἐπιπόθητος ἔνωσις νὰ συντελεσθῇ διὰ τρόπων καὶ μεθόδων ἄλλων εἰ μὴ διὰ τῆς τῶν πάντων προσχωρήσεως εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Ἡ ἔνωσις θὰ πραγματοποιηθῇ

διὰ τῆς οὐνίας. Αὐτὴ εἶνε ἡ νέα πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ.

Ἐγκαταστήσαμεν τὴν οὐνίαν ὡς νέαν τοῦ Βατικανοῦ πολιτικὴν, ὅχι διότι εἶνε ἐντελῶς καινοφανὴς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ρώμης, ἀλλὰ διότι ἰδιαιτάτα σήμερον, κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν ἐποχὴν, ἀντιτάσσεται ὀριστικῶς καὶ ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ὡς ἡ τυπικῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν παγκόσμιον εἰρηνευτικὴν κίνησιν ἐνωτικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωμάνης Ἐκκλησίας. Ἄλλοτε σποραδικῶς καὶ περιστατικῶς δοκιμαζόμενη, σήμερον ἀνάγκη εἰς σύστημα ἐφαρμογῆς, κηρύσσεται καὶ διατυπύεται εἰς πρόγραμμα ὑπαγορευθὲν ὀριστικῶς κατευθύνσεις κατὰ μέθοδον ὀρισμένην.

Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅτι ἡ πολιτικὴ αὕτη πρῶτον πεδῖον ἐφαρμογῆς ὤρισε τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολήν, ἄλλαις λέξεσι, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὀρθόδοξος δὲν ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς διὰ τοιούτων δογματικῶν διαφορῶν, ὅποσαι τηροῦσιν ἐν ἀποστάσει τὸν Προτεσταντισμὸν. Καὶ ἡ οὐνία φαίνεται ἐπιτευκτὴ εἰς τὴν Ρώμην διὰ παραλλαγῶν τινῶν καὶ τροποποιήσεων, αἵτινες εἰς τὸν προσηλυτιζόμενον κόσμον νὰ φαίνονται μικραὶ καὶ μηδαμιναί, πάσης βαθυτέρας σημασίας ἐστερημέναι. Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ταύτης τῆς πολιτικῆς ἀφορᾷ ἡ τελευταία πολὺκροτος παπικὴ ἐγκύκλιος καὶ ἡ κατὰ πρόγραμμα καὶ σύστημα προκατηρητισμένη ἰδρυσις Ἀνατολικῶν Ἰνστιτούτων καὶ τόνωσις τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν πρὸς μόρφωσιν τῶν διὰ τῆς λατινικῆς προπαγάνδας ἀλιευομένων ἐν τῇ ἑλληνικῇ Ἀνατολῇ νέων, αὐτῆς τῆς πολιτικῆς καρπὸς εἶνε ἡ παρ' ἡμῖν δολερὰ ἐναφήνωσις τῆς γνωστῆς οὐνίας ὑπὸ τὸν φέροντα τὸ ἐπιτετηθευμένον ξενόφωνον ἐπιθετον ἐπιήλυδα ἐπίσκοπον καὶ τὸ ἐπιτελεῖον αὐτοῦ μὲ τὴν ἀμφίεσιν τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ κλήρου, καὶ εἰς τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν ἐπιτυχίαν τῆς πολιτικῆς ταύτης ὀφείλεται ὁ τρόπος τῆς λύσεως τοῦ ρωμαϊκοῦ ζητήματος.

Εἶναι λυπηρὸν, ὅτι καὶ σήμερον ἔτι τὸ Βατικανὸν δὲν κατενόησε τὴν τεραστίαν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς οὐνίας. Τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἐνδιαφέρει ἡ οὐσία, ἀλλὰ ὁ τύπος τοῦτο ἀποτελεῖ ἀνάκαθεν τὴν ψυχικὴν αὐτῆς ἰδιοσυστασίαν. Καὶ εἶνε καὶ θὰ ἦνε ἰκανοποιημένη ἐὰν ἐπιτευχθῆ οὐχὶ ἡ ἐν τῇ ἐνώσει οὐσία, ἀλλ' ὁ τύπος τῆς οὐνίας. Ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀριθμητικὴν πρόσθεσιν, νομίζουσα ὅτι τὸ ὑπὸ τὸν ἕνα ποιμένα «ἐν ποίμνιον» τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ ἀριθμητικὸν χαρακτηρισμὸν, περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν ἐννοιαν τῆς ποσότητος. Μεθ' ἐκάστην ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τῆς οὐνίας βλέπει ἀνά πᾶσαν στιγμὴν δόξασιν προξενεῖ ἀγανάκτησιν καὶ ἀποτροπιασμὸν ἢ πολιτικὴ αὕτη εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐνθα ἀσκαεῖται, καὶ ὁμως, παραρῶσα τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν, ἣτις ἐπὶ μᾶλλον δυσχεραίνει τὴν πραγματικὴν καὶ γνησίαν ἔνωσιν, αἰσθάνεται ἰκανοποίησιν μεγάλην

ὅτι ἐποίησεν ἕνα προσήλυτον, καὶ τὸ ποίμνιον τῆς ηὐξήθη διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀπλῆς προσθέσεως ἔσω καὶ κατὰ ἕνα μόνον πιστόν. Ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐξεγείρονται οἱ τοιαύτης μεταχειρίσεως τυγχάνοντες πληθυσμοί, ὅτι ταρασσονται καὶ διαμαρτύρονται αἱ οὕτω θιγόμεναι Ἐκκλησίαι, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτῶν χάσμα ἡμεῖραι χάρις εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην εὐρύνεται. Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἐπιμένει εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἔτι μᾶλλον τῆς ἐνώσεως ἢ ἡμέρα.

Εἶνε λυπηρὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον ἢ πολιτικὴ αὕτη τοῦ Βατικανοῦ, ὡς ἄγουσα προφανῶς εἰς ἀποτελέσματα ἀντίθετα πρὸς τὸ παγκοσμίως ἐπιδιωκόμενον ἰδεώδες. Ἀλλὰ λυπεῖ ἔτι περισσύτερον τοὺς ὀρθοδόξους ἡμᾶς, μετὰ θλίψεως διαπιστοῦντας ἐπὶ μᾶλλον ἀξαναομένην τὴν διάστασιν μεταξὺ τῶν μᾶλλον ὀφειλουσῶν νὰ τελεῶσιν ἐγγὺς πρὸς ἀλλήλας Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἹΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ἱστορικά τινα.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δ' αἰῶνος αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ ἐν τῷ Ι', Ε', Η' καὶ ἰδίως ἐν τῷ Ζ' βιβλίῳ μαρτυροῦσι περὶ πλουσίως χρήσεως τῶν βιβλικῶν ἱστοριῶν πρὸς παραινετικὸς σκοπούς. Ὁσαύτως ἔχομεν κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτου ἐποχὴν τὰς 2. Κατηχήσεις τοῦ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων (ἰδίᾳ τὴν δευτέραν), κατὰ τὰ τέλη δὲ τοῦ ε' αἰῶνος τὸ σπουδαιότατον κατηχητικὸν ἔργον τοῦ Αὐγουστίνου De catechizandis rudibus, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι βιβλικαὶ ἱστορίαι ἐλαμβάνοντο ὡς ὑποδείγματα διὰ τὴν αἰσθητοποίησιν τῶν ἀφηρημένων κατηχητικῶν ἐνοιῶν καὶ διδασκαλιῶν. Ὁμοίως καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐγένετο χρῆσις ἰδίως ἐν τῇ Δύσει, βιβλικῶν ἱστοριῶν, αἵτινες οὐχὶ σπανίως ἐλάμβανον ποιητικὴν μορφήν.

Διὰ τῆς σχολικῆς ἱστορίας τῆς Η. καὶ Κ. Διαθήκης, ἢ τῆς βιβλικῆς ἱστορίας, ἐννοοῦμεν σήμερον οὐχὶ τὸ σύνολον τῆς ἁγίας Γραφῆς, οὐδὲ τὴν πλήρη ἐπιστημονικὴν ἐκθεσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀποκαλύψεως (ἣτις μόνον πρὸς θεολογικοὺς σκοποὺς χρησιμεύει), ἀλλὰ μικρὸν τι μόνον τμήμα τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἢ σιντομωτάτην περίληψιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀποκαλύψεως, κατάλληλον διὰ σχολικοὺς διδασκτικοὺς σκοποὺς.

*Σπουδαιότης τῆς ἁγίας Γραφῆς
διὰ τὸν κατηχητικὸν καταρτισμὸν.*

Ἡ Ἱερά ἱστορία εἶναι ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὴν κατήχησιν. Ἡ μεγάλη αὐτῆς σπουδαιότης προέρχεται:

α') Ἐκ τῆς σημασίας καὶ ἀνεκτιμήτου ὠφελείας καὶ χρησιμότητος, τὴν ὅποιαν ἐνέχει ἡ ἁγία Γραφή διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Ἐθαγγελίου. Ἐπομένως πᾶσα κατηχητικὴ διδασκαλία πρέπει νὰ ἔχη ὡς βάσιν καὶ ν' ἀφορμᾶται ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς, καθ' ὅσον αὕτη

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἑμμορηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑσθία	Ἔχθροι
7	Κυρ. Γ' Νηστειῶν (Σταυροπη.)	Κυρ Γ' Νηστειῶν	ΙΑ'	γ'
14	Δ' Νηστειῶν	Δ' Νηστειῶν	Α	δ'
21	Ε' Νηστειῶν	Ε' Νηστειῶν	Β'	πλ. α
28	Βαΐων	Βαΐων		

ἀποτελεῖ τὴν πηγὴν τῆς ἡμετέρας θρησκείας, διότι εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐμπνευσθὲν διβλίον ἀποτελεῖ ὅθεν τὸ ἄριστον μέσον πρὸς διεύρυνσιν καὶ πλουτισμὸν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν γνώσεων.

β') Ἐκ τῆς μεγίστης σπουδαιότητος, ἣν ἔχει αὕτη ὡς βοηθητικὸν μέσον διὰ τὴν κατήχησιν. Ὁ λόγος κυρίως εἶναι ψυχολογικός. Εἶναι δύσκολον, ἢ μάλλον ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ ὁ παῖς θρησκευτικὰς τινὰς ἐννοίας (π. χ. ἰδιότητος τοῦ Θεοῦ κλπ.) ἀνευ τῶν συγκεκριμένων ἱστορικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀφηγγεῖται εἰς ἡμᾶς ἡ Γραφή. Πᾶσα πνευματικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου ἀρχεῖται ἀπὸ ἐποπτιῶν, ἧτοι συγκεκριμένων παραστάσεων, ἐξ ὧν δι' ἐργασίας τῆς νοήσεως ἡμῶν, τῆς κρίσεως κλπ. μορφοῦνται σὺν τῷ χρόνῳ αἱ ἀφηρημέναι ἐννοιαὶ καὶ ὁ ἀνώτερος πνευματικὸς ἡμῶν δόξων. Αἱ ἐποπτεῖαι δηλαδὴ εἶναι τὸ πρῶτον ὕλικόν, ἐξ οὗ σχηματίζονται διὰ συγκρίσεως, διαιρέσεως καὶ ταξινομήσεως αἱ ἐννοιαὶ καὶ πᾶσαι γενικῶς αἱ γνώσεις ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ὀφείλει ὁ κατηχητής, ἀνταποκρινόμενος εἰς τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς ἐξελλέξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, νὰ ἐκλέγῃ ἐν τῇ θρησκευτικῇ διδασκαλίᾳ τῶν κατηχουμένων καὶ μάλιστα ἐκείνων, οἵτινες εἰσέτι εὐρίσκονται ἐπὶ τῶν πρώτων θαμνίδων τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ὕλικόν ἀφθονον ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, ὡς ἀρίστης ἐποπτικῆς πηγῆς ἱερᾶ ἱστορίας καὶ κατήχησις εἶναι ἀνάγκη νὰ συνδέωνται ἐν τῇ θρησκευτικῇ διδασκαλίᾳ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Τὸ δόγμα πρέπει νὰ περιβληθῇ μορφήν διεγείρουσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν ἐντεῦθεν ἡ κατηχητικὴ διδασκαλία ἀνάγκη ν' ἀφορμᾶται ἐκ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, ἧτοι τῆς ἱστορίας.

Τὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν δύο τούτων μαθημάτων, ἧτοι ἱερᾶς ἱστορίας καὶ κατήχησεως, δεῖκνύουσι τὰ ἀκόλουθα σημεῖα:

1) Ἡ ἱερὰ ἱστορία εἶναι ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὴν κατήχησιν, πρέπει ὅθεν νὰ προηγῆται ταύτης.

2) Αὕτη εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ ἐννοούμεν πληρέστερον τὰς ἀληθείας τῆς ἀποκαλύψεως, αἵτινες ὑπερβαίνουσι πολλάκις τὰς νοητικὰς δυνάμεις ἡμῶν. Ὁ ἱεροκήρυξ, πολλῶν δὲ μάλλον ὁ κατηχητής, πρέπει νὰ καθιστᾷ τὰς ὑπερβατικὰς θρησκευτικὰς ἀληθείας ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον προσιτὰς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κατὰληψιν.

3) Ἡ ἱερὰ ἱστορία καθιστᾷ τὴν πολλάκις ξηρὰν διδασκαλίαν λίαν ἐπαγωγὸν καὶ ἐνδιαφέρουσαν, οὕτω δέ, διεγερμένον τοῦ θυμικοῦ τῶν μαθητῶν, καὶ ἡ δούλησις αὐτῶν ρυθμίζεται ἀναλόγως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑΙΤΗΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

(Αἱ κυριώτεραι εορταὶ τῆς ἑβδομάδος)

ΜΑΡΤΙΟΣ

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω ἀναγινώσεται ἡ περὶ τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου παρουσίας καὶ τῆς ἐσχάτης κρίσεως εὐαγγελικὴ περικοπή, ἵνα διδασθῶσιν οἱ χριστιανοί, ὅτι τὸ ἐπικείμενον στάδιον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς δὲν εἶνε μόνον ἀσκήσις νηστείας καὶ προσευχῆς καὶ ἐποχῆ μετανοίας, ἀλλὰ καὶ, κυρίως, ἀφορμὴ ἀσκήσεως ἀρετῶν, μάλιστα δὲ τῆς ἀρετῆς τῆς φιλανθρωπίας, διότι αὕτη πρὸ πάντων θὰ τεθῇ ὡς κριτήριον χριστιανικῆς ἀγωγῆς: «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

11. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἁγ. Σωφρόνιος ἐκ Λαμασκῶν καταγόμενος διεκρίνεται διὰ τὴν θεολογικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν, διὰ τοὺς μακροὺς τοῦ δὲ κατὰ τῶν μονοφυσιτῶν καὶ τῶν μονοθελητῶν ἀγῶνας ἐξελέγη τῷ 634 Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Πολλὰ παθὼν κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τῶν μαμεθανῶν ἐτελεύτισε περὶ μέσον τὸν Ζ' αἰῶνα ἀφοῦ συνέγραψεν ἄλλα τε καὶ λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ᾠδὰς καὶ ἱκανὰ τροπάρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστοριογραφίας.

12. Θεοφάνης ὁ ὁμολογητὴς ὁ καὶ Ἰσαάκιος — ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς του — γεννηθεὶς ἐν Κων/πόλει ἐκ γονέων ἐπιφανῶν καὶ εὐσεβῶν εἶνε γνωστός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱστορῶν τὸ μὲν ὡς ἐραστῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀσκήσεως παρὰ τὴν Κύζικον, τὸ δὲ ὡς συγγραφεὺς τῆς φερωνύμου Χρονογραφίας, περιλαμβανούσης μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Διοκλητιανοῦ (285) μέχρι τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ Μιχαὴλ καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ (813) καταλαμβανούσης δ' ὀλόκληρον τὸν τόμον 108 τῆς ἑλλην. σειρᾶς τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne. Πεντηκοντούτης προσβληθεὶς ὑπὸ νόσου βαρείας, μετὰ τσαύτης καρτερίας ὑπέστη τὴν δεινὴν καὶ μακροχρόνιον δοκιμασίαν, ὥστε ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστοριογραφίᾳ ὑμνεῖται ὡς «δεύτερος Ἰώβ». Πολέμιος δ' ὢν τῶν εἰκονομάχων ἐρρίφθη εἰς τὴν εἰρητὴν ὑπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἐν Κων/πόλει, μετὰ διετίαν δ' ἐξωρίσθη εἰς Σαμοθράκην, ἐνθα καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύθη τῷ 818. Βίον αὐτοῦ συνέγραψαν ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Θεόδωρος Στουδίτης, Συμεὼν ὁ μεταφραστὴς καὶ ὁ πατριάρχης Μεθόδιος.

Ὁ ἁγ. Γρηγόριος Ρώμης, ὁ καὶ «Διάλογος» προσεπικληθεὶς ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ συγγεγραμμένου «Διαλόγου περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῶν Ἱταλῶν ἁγίων» ἐξέχου τυχῶν μορφώσεως ἐχημάτισε καὶ ἐπαρχος καὶ μέλος τῆς Ρωμαϊκῆς Γερουσίας, ἀλλὰ μεγάλῃν αἰσθανόμενος ἔφεσιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀσκήσιν ἠσπάσθη τὸν ἀναχωρητικὸν βίον, ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν πᾶσαν κατηγάλωσεν οὐσίαν. Τῷ 575 προχειρισθεὶς εἰς διάκονον, τῷ 590 ἀνη-

γορεύθη ἄκων Πάπας Ρώμης. Ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ρώμης ἀνεδείχθη μία τῶν σπανιωτάτων· διότι καὶ πλείστους τῶν αἰρετικῶν εἰς τὴν εὐθείαν ἐπέστρεψε, καὶ τὸν χριστιανισμὸν μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν διέδωκεν, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, διὰ τοῦ Αὐγουστίνου τὴν Ἀγγλίαν ἐξεχριστιάνισε (397) καὶ τὴν φιλανθρωπίαν εὐρύτατα ἤσκησε. Ἰδιαζόντως ἐπιμεληθεὶς τῆς βελτιώσεως καὶ συστηματοποίησεως τῆς λειτουργικῆς εὐπρεπείας διώρθωσε τὰς λειτουργικὰς ἀκολουθίας, εἰς αὐτὸν δ' ἀπόδίδεται καὶ ἡ καλουμένη «λειτουργία τῶν προηγιασμένων». Διὰ τὴν εὐρυτάτην αὐτοῦ δρᾶσιν ἠξιώθη τῆς προσηγορίας τοῦ «Μεγάλου» ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἐτελεύτησε δὲ τῷ 604 καταλιπὼν καὶ διαφόρους ὁμιλίας εἰς τὰ Εὐαγγέλια, τὸν πρόφ. Ἰεζεκιήλ κλ.

13. Ὁ ἅγ. Πουπλιος ἐχηματίσεν ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν διαδεχθεὶς Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην, ἐτελεύτησε δὲ κατὰ τὸν β' αἰ. ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς ἀναγιγνώσκεται ἡ περὶ νηστείας διδασκαλία τοῦ Κυρίου (Μθ. στ', 14-21) εἰς ὁδηγίαν τῶν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εἰς τὸ στάδιον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς εἰσερχομένων πιστῶν. Ὁ Κύριος δὲν διδάσκει περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς νηστείας, διότι αὕτη ἤδη ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀπαραίτητος ἠθικὴ ἀσκήσις· ἀλλ' ἀποκαλύπτει τὸν τρόπον τῆς νηστείας· οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ νηστεύωσι πρὸς ἐπίδειξιν, σκυθρωπάζοντες καὶ τὰ πρόσωπά των «ἀφανίζοντες», δηλαδὴ ἐπίτηδες ἀλλοιοῦντες καὶ ἀσχημίζοντες, ἀλλ' εὐπρεπεῖς ἐμφανιζόμενοι καὶ ἀνεπιτήδευτοι, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὅταν δὲν νηστεύωσι.

17. Ὁ ἅγιος Ἀλέξιος, ὁ καὶ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐπικληθεὶς, εἶνε ἀξιοσπούδατος διὰ τὸν ὃν ἔζησε σπανιωτάτον ἐν τοῖς ἀνθρώποις βίον. Γεννηθεὶς ἐν Ρώμῃ ἐκ γονέων πλουσίων καὶ ἐπιφανῶν (ὁ πατήρ του ἦτο γερουσιαστῆς), ἦλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν καθ' ἐπιθυμίαν αὐτῶν, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὸ στεφάνωμα ἔσπευσε νὰ ἀποκρυβῆ οὕτως, ὥστε ἀνεζητήθη εἰς μάτην. Ἐπιβάς πλοίου ἀπειμακρύνθη εἰς Ἔδεσσαν, ἔνθα ἔζησε βίον ἐσχάτης πενίας ἐπὶ δεκαεπταετίαν ὅλην εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ, κατὰ Κυριακὴν τῶν ἁγίων μυστηρίων μεταλαμβάνων καὶ τὴν εἰς αὐτὸν παρεχομένην ἐλεημοσύνην διαδίδων εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τὴν ἀνθρωπίνην φεύγων δόξαν ἔταξι εἰδευσε πρὸς τὴν Ταρσόν, ἀλλ' ἡ τρικυμία ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν πατρίδα του, φθάσας δ' εἰς Ρώμην ἔζησεν ὡς ἐπαίτης εἴκοσιν ὅλα ἔτη παρὰ τὸν πυλῶνα τοῦ πατρικοῦ του οἴκου ἠγνοημένος, τὴν παρεχομένην αὐτῷ τροφὴν μεταδίδων εἰς τοὺς πτωχοὺς, αὐτὸς ἀκούμενος εἰς ἄρτον μόνον καὶ ὕδωρ καὶ μεθ' ὑπομονῆς ἀνεξαντήτου ἀνεχόμενος τοῖς ἐμπαιγμοῦς καὶ τὰ σκώματα τῶν δούλων τῆς πατρικῆς οἰκίας. Ἀπέναντι τῆς καλύβης του ἦτο ἡ κατοικία τῆς γυναικὸς μεθ' ἧς συνεζεύχθη. Μόνον μετὰ τὴν τελευτὴν του (111) ἐγνώσθη ὑπὸ τῶν οικείων καὶ τῆς συζύγου του ἡ ταυτότης του ἐξ ἐπιστολῆς του. Ὁ βίος αὐτοῦ συνεργάφη ὑπὸ πολλῶν καὶ εἰς πολλὰς μετεφράσθη γλώσσας. Ἡ εἰκὼν πρὸ τῆς ὁποίας ἐν Ἐδέσῃ προσήυχετο μετηνέχθη εἰς Ρώμην κατὰ τὸν ι' αἰῶνα καὶ τηρεῖται ἔτι ἐν τῷ φερωνύμῳ ναφ του γνωστῆ ὡς «Ἐδεσινή». Τὸ ἱερόν αὐτοῦ λείψανον εὐρέθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1216, ἐν ᾧ καὶ ἐτάφη τόπῳ, ἔνθα ἀνηγέρθη ναὸς μεγαλοπρεπῆς.

18. Ὁ ἅγ. ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Κύριλλος (315-

389) εἶνε γνωστὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἱστορίᾳ τὸ μὲν ὡς δεινὸς πολέμιος τῶν αἰρετικῶν καὶ ἰδίως τῶν Ἀρειανῶν, ἐνεργεῖαις τῶν ὁποίων οὐχ ἄπαξ ἐστερηθῆ τῆς ἐπισκοπῆς του, εἰς ἣν καὶ ἐκάστοτε ἀποκαθίστατο, τὸ δὲ ἐκ τῶν Κατηχῆσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς φωτιζομένους καὶ τῶν μυσταγωγικῶν πρὸς τοὺς νεοφωτίστους.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς α' ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν ἄγεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγ. μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τίρωνος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὕμ' αὐτοῦ τελεσθέντος θαύματος τῶν κολύβων. Ὁ νεοσύλεκτος στρατιώτης (λατινιστὶ *tiron*) Θεόδωρος, ἀρνηθεὶς νὰ θύσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα κατὰ τὸν ἐπὶ Μαξιμιανῶν καὶ Μαξιμίνου διωγμὸν, ἐπὶ πλέον δὲ ὡς πυρπολήσας τὸν ἐν Ἀμασειᾷ ναὸν τῆς Κυβέλης, κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον καὶ ἐτελεύτησε τῇ 17 Φεβρουαρίου 306. Τὸ λείψανόν του παραλαβούσα εὐσεβῆς τις γυνὴ Εὐσεβία ἔθαψεν ἐν τῇ οἰκίᾳ της. Ὅτε ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς τῷ 362 διέταξε νὰ μολυνθῶσι πᾶσαι αἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ παλούμεναι τροφαὶ δι' εἰδωλοθύτων τῇ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τιμωμένη πρώτῃ ἑβδομάδι τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ὁ ἅγ. Θεόδωρος ἐμφανισθεὶς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Κων/πόλεως Εὐδόξιον κατὰ τινας μὲν καθ' ὕπνου, κατὰ Νεκτάριον δὲ τὸν Κων/πόλεως ὕπαρ, καὶ οὐκ ὄναρ, ἀνεκοίωσεν αὐτῷ τὴν ἀποφασιν τοῦ αυτοκράτορος καὶ ὑπέδειξε τὴν ἀποφυγὴν τῆς προμηθείας τροφίμων καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα καὶ τὴν διατροφὴν διὰ κολύβων, ὡς ἀνομαζέτο ἐν Εὐχαΐταις ὁ βεβρασμένος καὶ μέλιτι μειγμένος σίτος. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος τούτου ἔκτοτε ὤρισεν ἡ Ἐκκλησία νὰ εορτάζηται ἡ μνήμη τοῦ ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Τίρωνος τῷ πρώτῳ Σαββάτῳ τῶν νηστειῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐὰν ἦνε ἀληθῆ.

Ἐὰν ἦνε ἀληθῆ τὰ ἐξ ἀνταποκρίσεων πρὸς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς «κατασκευῆς» τῆς ἀλβανικῆς «ιεραρχίας» ὡς «συνόδου» ἐγνωσμένα, τῇ ἀληθείᾳ σπανιωτάτα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ ἐμυκτηρίσθησαν οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ ἐνεπαύχθησαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμιμα μετὰ τῆς ἀσχήμονος ἀσεβείας ἐκείνης, εἰς ἣν ἐξετράπησαν οἱ περιέργοι ἀλβανοὶ κληρικοί. Καὶ οὗτοι μὲν ὀρθῶς ἀπέκόπησαν τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μέλη ἀπὸ πολλοῦ σεσηπότα, ἐφ' ὅσον αὕτη εἶνε τῶν ποιῶν ἡ ἐσχάτη, ἦν οἱ ἱεροὶ κανόνες διαγορεύουσι. Ὅποια δὲ μέτρα ἀπαιτοῦνται ὅπως οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Ἀλβανίας πληθυσμοὶ γνωρίσωσι τὴν κανονικὴν τῶν πραγμάτων τάξιν, ἀπόκειται εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν νὰ μεριμνήσῃ ἐν τῇ πολλῇ αὐτῆς συνέσει.

Οἱ ὄνυχες τοῦ Βατικανοῦ.

Ἀνταποκριτῆς μεγάλῃς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ἐν τοῖς Βαλκανίοις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ τελευταίου πολυθρυλήτου μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Βατικανοῦ κογκροδάτου ἐπιστέλλει ἐντεῦθεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του «ἀποκαλυπτικὰς» πληροφορίας περὶ τῶν προσπαθειῶν τοῦ

Παπισμοῦ ὅπως ριζωθῆ εἰς τὰ Βαλκάνια. Ἄλλ' αἱ «ἀποκαλύψεις» αὐταὶ δὲν ἀποτελοῦσι διὰ τοὺς εἰδότας καὶ τοὺς κρίνοντας γνωστοποίησιν ἀγνώστων πραγμάτων. Τὸ Βατικανὸν ἐνόμισεν ὅτι αἱ δοκιμασίαι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Κων]πόλει καὶ ἐν Ρωσίᾳ ἐμφανίζουσιν εὐκαιρίαν ἐντόνου δράσεως πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς Οὐνίας, εἶνε δὲ κοινὸν μυστικὸν τί τεκταινεται διὰ τῆς ἀστείας αὐτοκεφαλοποιήσεως τῆς Ἀλβανίας, τῆς ἀναμίξεως τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτήν, τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐγκαθιδρύσεως τῆς Οὐνίας, τῆς ἐπιδιώξεως συγγενικῶν δεσμῶν τῶν βασιλικῶν οἴκων τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ τί ἐπὶ πᾶσιν ἐπιδιώκει τὸ Βατικανὸν διὰ τοῦ μετὰ τῆς Ἰταλίας τελευταίου κογκορδάτου, δι' οὗ ἐξησφάλισε τὴν ἀρωγὴν τοῦ Ἰταλικοῦ κράτους εἰς ἐπίτευξιν τῶν προσηλυτιστικῶν του ἀνὰ τὴν Ἑγγύς Ἀνατολὴν σκοπῶν, τὴν διευκόλυνσιν τῶν ὁποίων ἐλπίζει καὶ ἀπὸ τοῦ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας συναφθέντος ἐπ' ἐσχάτων συμφώνου. Ἄλλὰ τὸ Βατικανὸν δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἔμμοнос καὶ διὰ παντὸς μέσου καλοσοσιαία αὐτοῦ προσπάθεια πρὸς ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπέβη ἀκάρπος. Διότι, πάντως, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λογισθῶσι σπουδαία κέρδη τῶν τόσων, εἰς χρῆμά, εἰς σχέδια καὶ εἰς ἰδρώτα, δαπανῶν τὰ ἄθλια καὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς ποιὸν ράκη, τὰ ὅποια τῆθεν κακείθεν συλλεγέμενα ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τῶν συνήθων ἀνθρωπίνων ἀθλιότητων ἐπερράφησαν εἰς τὴν βελούδινον τῆβενον τῶν φιλοδοξῶν τῶν καρδιωλίσκων τῆς. Δυνατὸν νὰ προσηλυτίσῃ πάλιν ἢ πτωχοὺς τινὰς ἀνεστίους, ἢ καὶ βασιλίσκους ἀκόμη, φέρ' εἰπεῖν τὸν βασιλέα τῆς Ἀλβανίας. Δὲν γνωρίζομεν καὶ ἂν θὰ εὐδοθῶσιν οἱ ἀγῶνές του πρὸς κατολικοποίησιν καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Βουλγαρίας. Ἄλλ' ἡ Ὁρθοδοξία δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς βασιλεῖς. Καὶ αἰῶνες ἀπέριως χειρότεροι τοῦ παρόντος ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ὄνυχες τοῦ Βατικανοῦ δὲν εἶνε τόσον ὀξεῖς, ὥστε νὰ ἐμπαγῶσιν εἰς τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ σῶμα.

Ὁ τύπος εἰς τὰ σχολεῖα.

Ἐν Δανίᾳ εἰσῆχθη εἰς τὰς ἀνωτέρας γυμνασιακὰς τάξεις ὡς ἴδιον μάθημα ἡ ἀνάγνωσις ἡμερησίων ἐφημερίδων. Κατὰ τὸ μάθημα ἀναγινώσκονται τὰ κύρια αὐτῶν ἄρθρα, τὰ δημοσιογραφικὰ σχόλια ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῆς ἡμέρας, καὶ διάφοροι εἰδήσεις, τὸ ἕξ αὐτῶν δ' ὕλικὸν χρησιμοποιεῖται κατὰ τὰς γραπτὰς ἀσκήσεις. Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος ἐθεσπίσθη ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως οἱ μαθηταὶ ἀσκῶσι τὴν κριτικὴν τῶν δεξιότητά ἐπὶ τοῦ ἐντύπου λόγου, ἵνα ἱκανῶνται νὰ διακρίνωσι τὸν κακὸν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως τύπου, τὸν θηρεύοντα τὰς ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις

καὶ ἐκμεταλλεόμενον τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀμάθειαν τῶν ἀναγνώστων. Τὸν νεωτερισμὸν εὐρίσκομεν σκοπιμώτατον καὶ παιδαγωγικώτατον. Ὡς ἔχει καταστήσει ὁ τύπος σήμερον, εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας καὶ τῶν παιδίων ἀκόμη ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, μία δὲ ἀπ' αὐτῶν τῶν μαθητικῶν θρανίων παιδαγωγικὴ προπόνησις τῆς κρίσεως τῶν αὐριανῶν κοινωνικῶν παραγόντων οὐ μόνον τὴν κοινωνίαν θὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς κακῆς ἐπιδράσεως τοῦ τύπου ἐπὶ τε τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνικῶν μαζῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ συντελέσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἀφανισμόν τοῦ κακοῦ τύπου, διότι οὐδεὶς πλέον θὰ τὸν προσέχη.

Ἡ «Ἀνάπλασις».

Ἡ «Ἐκκλησία» πληροφορομένη τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ τὴν μνήμην τῶν ἀοιδίμων ἰδρυτῶν αὐτοῦ τιμῶσα, δίκαιον νομίζει νὰ ἐξάρῃ τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑπ' αὐτῶν καὶ τοῦ ὄλου Συλλόγου ἔργον. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι τῆς «Ἀναπλάσεως» ἡ σημαία πρὸ 42 ἐτῶν ἀνεπετάσθη διὰ νὰ ἀναπερώσῃ τὸ φρόνημα τῶν ἀπὸ τῶν ὑλιστικῶν προόδων ἐπτοημένων πιστῶν καὶ ἐπέτυχεν ὄντως νὰ συγκεντρώσῃ ὑπὸ τὰς πτυχὰς αὐτῆς τοὺς ἐκλεκτοτέρους μαχητὰς τοῦ χριστιανικοῦ λόγου καὶ καλάμου καὶ τοὺς πιστωτέρους καὶ ἐνθουσιωδεστέρους ἡγέτας τῆς τότε θρησκευτικῆς κινήσεως τοῦ λαοῦ. Ὅθεν εὐχεται πλήρη εὐόδωσιν εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Συλλόγου τούτου, διότι σήμερον εἶπερ ποτὲ ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς συσπειρώσεως καὶ τῆς ἐνεργοῦ δράσεως τῶν ξένους ἑαυτοὺς συνειδότητων πρὸς τὰς τάσεις τῆς ἀμελετητοῦ τῶν πάντων ἀρνήσεως καὶ τοῦ γενικοῦ τῶν φρονημάτων ἐκχυδαῖσμοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὡς προηγγείλαμεν, τὴν παρσλοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σύρου Ἀθανασίου. Προέστησαν αὐτῆς μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀδριανουπόλεως, Ἰκαρίας, Ναυπακτίας, Θηβῶν, Τριφυλλίας, μετέσχον δὲ πλείστοι τοῦ λοιποῦ Κλήρου. Πλήθῃ ἄπειρα κατέκλυσαν τὸν ναόν. Μετὰ τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν ἀπήγγειλεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἐπικηδεῖον λόγον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπος, ἀπεχαιρέτισαν δὲ δι' ὀλίγων τὸν νεκρὸν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος καὶ ὁ κ. Χ. Ἡλιοπούλος. Τὴν ἐπαύριον μετηνέχθη τὸ λείψανον εἰς Σύρον ὅπου μετέβησαν καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ Χαλκίδος. Ἐν Σύρῳ ἀπεδόθησαν μεγάλαί τιμαὶ εἰς τὸν μεταστάνα Ἱεράρχην, παρέστη δὲ καὶ κατὰ τὴν

ἐκεῖ γενομένην κηδεῖαν ἄπειρον πλῆθος λαοῦ. Ὁ ἀείμνηστος μητροπολίτης Σύρου Ἀθανάσιος Λεβεντόπουλος ἐγεννήθη ἐν Ἀγίῳ Νικολάῳ τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρυτών. Νεώτατος τὴν ἡλικίαν εἰσήχθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν τοῦ Μ. Σπηλαίου. Τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς διήνυσεν ἐν Ναυπλίῳ, μετὰ τὸ πέρασ δὲ αὐτῶν ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος εἰς Γερμανίαν. Διακονῶν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἑλληνικῷ ναῶ τῆς Λειψίας ἠκροάσθη θεολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν μαθημάτων ἐν τῷ ἐκεῖ Πανεπιστημίῳ. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα παρηκολούθησε μαθήματα καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, εἶτα δὲ διωρίσθη ἱερεὺς τοῦ Στόλου, εὐδοκίμως ὑπηρετήσας ἐν αὐτῷ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τῷ 1907 ἐξελέγη καὶ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κ.τ.λ. ἐπὶ εἴκοσι καὶ δύο ἔτη διακονήσας τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀσχολούμενος καὶ περὶ τὰ γράμματα, ἐκτὸς πραγματειῶν τινων περὶ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, καὶ ἄλλων ἀπολογητικοῦ μᾶλλον περιεχομένου, ἐδημοσίευσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Χριστιανικὸς Κόσμος». Ἀπέθανε δὲ σχεδὸν ἐβδομηκοντούτης.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Καρδίτῃ ἠύλογησε τοὺς γάμους τῆς ὀρφανῆς Βαΐας Μπανιᾶ μετὰ τοῦ καλοῦ ἐπαγγελματίου Κων. Βαϊανᾶ. Ἡ νύμφη ἐξελέγη διὰ κλήρου μετὰ 75 ἀπόρων κορασιῶν τῆς πόλεως Καρδίτσης, ἐπροικιόδοτησε δὲ αὐτὴν ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος καταβαλὼν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γάμου δραχμὰς πέντε χιλιάδας ὑπὸ τὰς ἐπισημίας τῶν παρισταμένων. Εἰς τὸ μυστήριον παρευρέθησαν πολλοὶ ἐκ τῆς καλλιτέρας τάξεως τῆς πόλεως, προσεφώνησε δὲ τοὺς νυμφίους ὁ Πρωτοσύγκελλος κ. Κύριλλος Καρμπαλιώτης ἐκφράσας τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Σεβ. Ἰεζεκιήλ ἴδρυσεν μίαν εὐσεβῆ οἰκογένειαν διὰ τῆς κοινωφελοῦς χειρονομίας του.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 23 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 36 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς τῆς ἐκπτώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀξιωματοῦ τοῦ ἡγουμένου καὶ διεοῦς σωματικοῦ περιορισμοῦ εἰς τὸν Ἱερομ. Νικόδημον Πετράκη, τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ συμβούλου καὶ διετοῦς σωματικοῦ περιορισμοῦ εἰς τὸν μοναχὸν Χαράλαμπον Μπίταρχαν, ἀδελφοὺς τῆς Ἱερᾶς Μοῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 23 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους κα-

ταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 36 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς τῆς διετοῦς ἀργίας καὶ ἰσοχρόνου σωματικοῦ περιορισμοῦ εἰς τὸν Ἱερομ. Γεννάδιον Πιττᾶν ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μοῆς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, Ἱερ. Μητροπόλεως Κορινθίας.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 23 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τοῦ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 36 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς τῆς διετοῦς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας καὶ ἐνὸς ἔτους σωματικοῦ περιορισμοῦ, τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν Ἱερομ. Κοσμᾶν Καράμπελαν, ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μοῆς τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Καλαβρυτών, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτών.

— Ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς τεσσαρακονθημέρου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν Ἱερέα Εὐστράτιον Καλοκαιρινὸν ἐφημέριον τῶν Χωρίων Ἅγιος Ἡλίας—Ἀλεξανδράδης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυθήρων, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυθήρων.

— Ὡσαύτως ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς τεσσαρακονθημέρου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν Ἱερέα Ἀλφρέδον Παπαβασιλείου, Ἐφημέριον Ἐρμιόνης, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 45 ἐν. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 100 τῆς 14 Μαρτίου 1929 ὁ νόμος 4082 ἐξ ἐνὸς ἄρθρου ἀποτελούμενος ἔχων ὡς ἐξῆς: «Ἐπιτρέπεται ὅπως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένης, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐξαιρεθῶσι τῆς ἰσχύσεως ἀπαγορευσεως ἀπαλλοτριώσεως ὠρισμένα μοναστηριακὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἀγροτικὰ ἀκίνητα, ἐπὶ σκοπῷ καὶ ὀλιγκῆς ἀπαλλοτριώσεως διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν καὶ προσφύγων ἢ ὑπὲρ Γεωργικῶν Πιστωτικῶν Συνεταιρισμῶν. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀπαλλοτριουμένων ἀκινήτων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος ἀγροτικοῦ νόμου. Ἡ διὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν κτημάτων τούτων ἀποζημίωσις γίνεται εἰς τὴν κατὰ τὴν κήρυξιν τῆς

ἀπαλλοτριώσεως πραγματικὴν τρέχουσαν ἀξίαν αὐτῶν, καταβαλλομένην εἰς ὁμολογίας ἀπαλλοτριώσεως». Ὡς γνωστὸν κατὰ τὴν ὑποβολὴν τοῦ νόμου τούτου εἰς τὴν Βουλὴν, οἱ Βουλευταὶ ἐχειροκρότησαν, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο περὶ κατασχέσεως ἐχθρικῆς τινος παρουσίας, ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐδήλωσεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπαλλοτριώσεως δύο μόνον ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων.

—Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς βέβηλοί τινες, κουμμουνισταὶ προφανῶς, εἰσελθόντες εἰς τὸν παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας ναὸν τῶν Ἁγίων Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης κατέστρεψαν ἱερά τινα σκεύη καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἀνέτρεψαν τὰ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς εὐρεθέντα. Ἀπῆλθον δὲ ἀποκομίσαντες ἐλάχιστα τινα, μηδαμνῆς ἀξίας.

—Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τύπον προκηρῦξεως πρὸς συγγραφὴν θρησκευτικῶν διδακτικῶν βιβλίων τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως αἱ ἐκθέσεις τῆς ἐκ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Κ. Δυοβουνιώτου καὶ Π. Μπρατσώτου καὶ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συμβούλων Θ. Παρασκευοπούλου καὶ Δ. Σουχλήρη Ἐπιτροπῆς, αἵτινες δι' ἔλλειψιν χώρου θὰ δημοσιευθῶσιν ἐκ τῶ ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ διαμαρτυρία τὴν ὁποίαν, καθ' ἃ ἀνεγράψαμεν, ὑπέβαλεν ὁ ἔξαρχος τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων, ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀπελαθέντος ἐξ Ἀλβανίας σεβ. μητροπολίτου Κορυτσᾶς κ. Ἱεροθέου καὶ ἐντολῇ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, εὐρίσκεται ἤδη ὑπ' ὄψει τοῦ ἀρμοδίου τμήματος τῶν μειονοτήτων τῆς Γραμματείας τῆς Κοινωνίας. Κατὰ τὰς ἐκ Γενεύης εἰδήσεις, μετὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ τμήματος καὶ ἐφ' ὅσον κριθῆ ὡς παραδεκτὴ ἢ αἰτησις, ἢ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τῆς δηλώσεως περὶ προστασίας τῶν μειονοτήτων (εἰς ἣν προσεχώρησε καὶ ἡ Ἀλβανία) καὶ ἢ ὁποία ἐκθέτει τὸν αὐθαίρετον καὶ ἀντικανονικὸν τρόπον τοῦ καταρτισμοῦ τῆς δῆθεν αὐτονόμου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, θὰ παραπεμφθῆ εἰς τὴν τριμελῆ Ἐπιτροπὴν τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ ἀποφασίσῃ ἐὰν πρέπη ἢ αἰτησις νὰ παραπεμφθῆ εἰς τὸ Συμβούλιον κατὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ Ἰουνίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τῇ ἀπαιτήσει τοῦ συνδέσμου τῶν ἀθέων, παραπονουμένων διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν «θρησκευτικῶν ἐπιρροῶν», ἢ σοβιετικῆ κυβερνήσεως ἀπηγόρευσε διὰ νέων ἀντιθρησκευτικῶν νόμων τὴν σύστασιν οἰων-

δῆποτε σωματείων ἢ ἀδελφοτήτων ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων καὶ παιδικῶν, φερουσῶν ὀπωσδήποτε χαρακτῆρα καὶ σκοποὺς θρησκευτικούς. Ἐπ' ἴσης ἀπαγορεύεται ἡ ἴδρυσις καὶ ὀργάνωσις βιβλιοθηκῶν καὶ ἀναγνωστηρίων θρησκευτικῶν, οὐδαμοῦ δὲ ἐπιτρέπεται ἡ τέλεσις θρησκευτικῆς ἱεροπραξίας καὶ προσευχῆς, πλὴν τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν φυλακῶν, καὶ τοῦτο τῇ ρητῇ δηλώσει τῶν ἐτοιμοθανάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῶν δημοσιευομένων ἐν τῷ ρουμανικῷ τύπῳ, αἱ τῆς Ἐκκλησίας Ρουμανίας περὶ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἀνωμαλίας δὲν ἐξέλιπον ἔτι. Ἐφημερίς τῆς πρωτεύουσας τῆς Βεσσαραβίας ἀναγράφει ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τῆς περιφερείας ταύτης δὲν ὑπέγραψαν τὴν συνοδικὴν Ἐγκύκλιον περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὁ δὲ Κισνοβίου Γουρίας ἀπήτησε κατηγορηματικῶς τὴν ἐν τῷ ρουμανικῷ Τύπῳ ἀναγραφὴν τοῦ γεγονότος τούτου. Ὁ αὐτὸς μητροπολίτης ἠξίωσεν ὅπως ἀναθεωρηθῆ τὸ ὄλον ζήτημα κατὰ τὴν νέαν σύγκλησιν τῆς Συνόδου. Ὅταν αἱ Βεσσαραβιακαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ὅτι ὑπὸ τῆς Συνόδου ἀφέθη ἐλευθερία εἰς τὰς Βεσσαραβιακὰς χώρας νὰ ἑορτάσωσι τὸ Πάσχα κατὰ βούλησιν, ἐπηκολούθησεν ἀμέσως συνοδικὴ διάψευσις τῆς εἰδήσεως, ἐσημειώθη δὲ ἐν Βεσσαραβία ἐξέγερσις τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τοῦ μητροπολίτου Γουρίου διὰ τὴν ἐξ ἰδίου ὀνόματος καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Συνόδου δημοσίευσιν τῆς εἰδήσεως περὶ προσεχοῦς συνοδικῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ ζητήματος. Ἐπ' ἴσης ὁ αὐτὸς βεσσαραβιακὸς τύπος ἀναγράφει ὅτι ἐν συνελεύσει τῶν ἐκ Βεσσαραβίας βουλευτῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ καθηγ. Στέρε, γνωστοῦ ἀθέου ἐκμεταλλευομένου τὸ ζήτημα τοῦτο, ἠγέρθη ζήτημα περὶ διαπραγματεύσεων μετὰ τῆς Ἀντιοχικῆς Ἐκκλησίας ὅπως περιλάβῃ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῆς δικαιοδοσίαν τοὺς ἐκ τῶν πιστῶν τῆς Ρουμανίας ἀποστέργοντας τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα συνωδᾶ τῇ συνοδικῇ ἀποφάσει καὶ ἐμμένοντας εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτοῦ τῇ 5 Μαΐου. Ἄλλαις λέξεσι σκέψις ἐγένετο περὶ σχίσματος ἐν τῇ Ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν οἱ ἐπικαλούμενοι τὴν προστασίαν ἄλλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νομίζουσι περιπεσοῦσαν εἰς αἵρεσιν ὡς ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

—Εἰδήσεις ἐκ Ρουμανίας ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ κυβερνήσις Μανίου ἤρε τὸ πρότερον θεσπισθὲν διὰ τὴν Βεσσαραβίαν μέτρον τῆς ἀναγκαστικῆς τελέσεως τῶν ἱεουργιῶν ἐν τῇ ρουμανικῇ γλώσσῃ καὶ ἀποκατέστησε τὸ δικαίωμα τοῦ ρωσικοῦ τῆς χώρας ταύτης

πληθυσμοῦ τῆς ἐν τῇ λατρείᾳ χρησιμοποίησεως τῆς Σλαβωνικῆς γλώσσης.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, τὸ Βατικανὸν ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν καὶ νέων ἀποστολικῶν ἀντιπροσωπειῶν εἰς τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴν πρὸς ἐξάπλωσιν τοῦ καθολικισμοῦ. Οὕτω, παρὰ τὴν προϋπάρχουσαν ἀποστολικὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Συρίας, ἰδρυσεν ἤδη εἰς τὴν Μικρασίαν νέαν ἀντιπροσωπεῖαν, ἣ ὁποία περιλαμβάνει τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Κύπρον. Ἔδρα τῆς νέας ταύτης ἀποστολικῆς ἀντιπροσωπεῖας θὰ εἶνε ἡ Ἱερουσαλήμ, ἣ διεύθυνσις δὲ αὐτῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν ἀποστολικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀσκῇ ἀφεξῆς ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ ἀξιώματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ρωσικὴ ὁρθόδοξος ἐνορία τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Σκρεντὸν ἐν συνελεύσει αὐτῆς ἀπεκήρυξε τὸν ρῶσον μητροπολίτην Πλάτωνα, τέως πνευματικὸν αὐτῆς ἀρχηγόν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Κτενᾶ προϊσταμένου τῆς ἐν Γαλαζῶ Ἑλλήν. Κοινότητος. Τὰ γράμματα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐν Ἀθήναις 1928.

«Φιλοκαλία» — Ἐγκυκλοπαιδεία Χριστιανικῆς μορφώσεως. Τόμος Α': Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐκλεκταὶ περικοπαί, ὑπὸ **Θεοδώρου Ν. Καστανᾶ**, Καθηγητοῦ. Ἐν Πειραιεῖ, 1928.—Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς γνωστῆς «Φιλοκαλίας» τῶν ἀρχαίων πατέρων καὶ διδασκάλων ὁμάς ζηλωτῶν καὶ φιλοπόνων θεολόγων ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν καὶ ἐκδοσιν σειρᾶς βοηθητικῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἐκλαϊκευτικῶν ἔργων ἀναφερομένων εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς Θεολογίας. Αἱ ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν τόμῳ περικοπαὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων διαπρεπῶν ἀρχαίων πατέρων καὶ ἐκκλησιολογικῶν συγγραμμάτων εἶνε ὄντως ἐκλεκταί· ἐκάστης τούτων προτάσσονται σύντομοι βιογραφικαὶ πληροφορίαι τοῦ συγγραφέως, διασαφρίζονται δὲ τὸ κείμενον δι' ἐπεξηγηματικῶν ὑποσημειώσεων κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐρμηνείας δεόμενα. Ἡ πᾶσα συλλογὴ ἐπὶ καλοῦ χάρτου τετυπωμένη εἰς σχῆμα κομψόν καὶ καλαισθητικόν τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν εἶνε προϊὼν φιλοτιμοτάτης φιλοπονίας καὶ πολλῆς προσοχῆς, καταλείεται δὲ διὰ πινάκων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων καὶ εὐρετήριον θεμάτων. Τὴν ἐκδοσιν ταύτην συνιστῶμεν θερμῶς εἰς πάντα χριστιανόν.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Καλεῖται ὁ Ἱερομόναχος Παρθένιος Σκουρλῆς ὅπως τὴν προσεχῆ Πέμπτην 28ην τ. μ. καὶ ὥραν 8ην μ. μ. προσέλθῃ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἀπολογηθῆ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ καταφρονήσει τῶν προϊσταμένων του Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν ὡς καὶ εἰσπηδήσει εἰς ἀλλοτρίαν Ἐπισκοπήν.

Ἐν περιπτώσει μὴ προσελεύσεως θέλει δικασθῆ ἐρήμην.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Δημήτριος] διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 31 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιμοδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν ἡ ἐκποίησης τοῦ ἀγροῦ Παγῶνα κειμένου ἐντὸς τοῦ λειβαδίου «χαντάκια» συμφώνως τοῖς δροῖς τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλούμενοι προσερχόμενοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Στεφανίου τῇ 11 Μαρτίου 1929.

Ἰδὲ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πελαγίας προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης ὁ ἐν Λαρυμνῇ ὑδρόμυλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πελαγίας ὑπὸ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ δῖρα καὶ δροῦς συγγραφῆς ὧν ἀντίγραφα εἰσὶν κατατεθειμένα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Θήβαις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24ην Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ 31ην ἰδίου ἡτοῖ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης μεσημβρινῆς ἐκάστης Κυριακῆς, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θεβῶν Κωνστίνου Γκίκα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἐνὸς μέλους τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου. καὶ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ Μητροπολίτου. Οἱ βουλούμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν δρων τῆς διακηρύξεως προσερχόμενοι ἐν Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πελαγίας τῇ 16 Φεβρουαρίου 1929.

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Δημήτριος διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 31 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιμοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν ἡ ἐκποίησης τοῦ ἀγροῦ Λακκοῦγες Διάσκελλο ὑπὸ τοὺς δροῦς τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλούμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Στεφανίῳ τῇ 13 Μαρτίου 1929.

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης τῆς ἐφειτείνῃς κώπρον τῶν λειβαδίων Μονῆς ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Νεμέᾳ τὴν Κυριακὴν 21 Ἀπριλίου καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νεμέας, κ. Κ. Μητράκου. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν διὰ τρία λειβάδια, τρεῖς (3,000) χιλιάδας. Ἐν Μονῇ Βράχου τῇ 15 Μαρτίου 1929.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

Δερνινοῦπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Διευθυντής: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς

Ἔσστ. Δρχ. 50. Ἐξστ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φρίνικος», Ὁδὸς Σταδίου 44—Ἀθήναι